

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Jeg spørger: Hvorfor gennemførte de to Partier, der saa varmt anbefaler det Forslag, ikke en Nedsættelse af Ejendomsskatterne, da de havde Magten i 1928—29? Og jeg spørger ogsaa: Hvorfor gennemføres der ikke en Nedsættelse af Ejendomsskatterne i Landkommunerne, hvor Landmændene næsten overalt har Flertallet?

Man siger, at Landbruget betaler en 70 Mill. Kr. i Ejendomsskatter. Man undlader altid at nævne, naar man kommer med denne Beregning, at det er Landdistrikterne, der gør det, og det vil sige, at man regner Villaejerne i Nordsjælland med som Landmænd. Men naar man nu tager dette Tal, fordi man ikke har en Sondring her, idet man altsaa maa huske paa, at det er store Millionbeløb, som ikke betales af Landmændene, naar man taler om de høje Skatter, der hviler paa Landdistrikterne, saa vil man se, at Kommuneskatterne udgør mere end to Trediedele af de Ejendomsskatter, der betales i Landdistrikterne. Men i Kommunerne er det, som sagt, stort set Landmændene, der har Flertallet, og de vil derfor selv være i Stand til at lette Ejendomsskatterne og forøge de personlige Skatter, hvis de ønsker det, men det gør de ikke. I den sidste Ligningsperiode, der strækker sig over 4 Aar, var der 167 Kommuner, som havde benyttet sig af Retten til at nedsætte Ejendomsskatterne og forhøje Indkomstskatterne til Dækning heraf, men der var 57 Kommuner, der var gaaet den anden Vej; alle de øvrige Kommuner havde ikke foretaget en saadan Lettelse i Ejendomsskatterne, og hele det Beløb, der paa den Maade var flyttet, udgjorde ca. 900 000 Kr.

Det ærede Medlem Hr. Duborg rejste en Kritik mod Saneringslovens Administration, og det er der flere af de Herrer Ordførere, der har gjort. Jeg vil dog sige her, at det gælder ikke om først og fremmest at faa Sagerne ekspederet hurtigst muligt, det, det gælder om, er at ekspedere dem saaledes, at Sagerne bliver behandlet retfærdigt for de Debitorer, som skal hjælpes, og dernæst, at man fra Statens Side placerer Laanene saa forstandigt og rigtigt, som det overhovedet er muligt. Jeg tror ikke, der kan rettes nogen Bebrejdelse mod Bevillingsudvalget og Amtsudvalgene, og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Duborg, at hans Beregninger om, at det vil være mange Aar, inden alle Sagerne er ekspederet, hviler paa en Beregningsmaade, som efter mit Skøn ligner de øvrige af de Udtalelser, der er fremsat under denne Debat fra den Side. Det er nemlig indlysende, at naar man først

kommer i Gang med Arbejdet, efter at de mange Ansøgninger er kommet ind, bliver der ekspederet flere Sager, end der kunde blive i de første Maaneder. Man kan derfor selvfølgelig ikke beregne ud fra den Tid, det har været med de første 3 000 Sager, hvor mange Aar det vil være med de andre.

Dernæst er det helt ved Siden af, naar man vil fritage Amtsudvalgene for noget Ansvar for, at det varer længe, og vil lægge hele Ansvaret over paa Bevillingsudvalget. Jeg vil ikke paa nogen Maade rose den ene af disse Institutioner paa den andens Bekostning, men det ærede Medlem kan ikke fremsætte en saadan Udtalelse med nogen som helst Ret, for de Tal, jeg fremkom med i Gaar, viser netop, at Amtsudvalgene har behandlet næppe Halvdelen af de Sager, der er kommet ind, hvorimod Bevillingsudvalget har behandlet mere end Halvdelen af dem, der er kommet ind til Bevillingsudvalget. Jeg siger ikke, at det er det sidste, der har ekspederet Sagerne hurtigere, og jeg tør ikke staa op og paatage mig det Ansvar at sige, at det kan gøres hurtigere i Amtsudvalgene, naar det skal gøres ordentligt; men vi er i Administrationen inde paa at fremme Sagerne saa meget, som det overhovedet er muligt, naar det skal gøres rigtigt og forsvarligt.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst en anden Paastand, som heller ikke er rigtig, nemlig den, at Familielaan ikke kan medtages. Det bliver de i mangfoldige Tilfælde, men naturligvis kan man ikke medtage Familielaan i alle Tilfælde, f. Eks. naar en Fader engang har givet sin Søn 10 000 Kr. og har afskrevet dem i sin Formue ved sin Skatteopgørelse, og han saa pludselig kommer og siger: Jeg har disse 10 000 Kr. til gode. Det kan ikke lade sig gøre. Hvis en Mand har afskrevet et saadant Beløb i sin Formue, kan han ikke komme i Dag og sige, at det er en Gæld, vedkommende har til ham, men hvis han fremdeles regner med Beløbet i sin Formueangivelse til Skattevæsenet, saa er vi enige om i Administrationen, at dette naturligvis er lige saa rigtig en Gældspost med Hensyn til at kunne ombyttes med Saneringslaan som anden Gæld; for der er ingen Tvivl om, at megen Familiegæld kan være lige saa trykkende som anden Gæld, idet Familien jo ogsaa kan have sine Forpligtelser. Men det kan ikke være saadan, at man har givet Pengene bort, og saa nu pludselig kommer i Tanke om, at det er Penge, man har til gode. Jeg turde ikke paatage mig Ansvaret for en Administration af den Art over for Rigsdagen, naar jeg skal staa til Ansvar for den Fremgangs-